



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Rebus Iaponicis// Historica// Relatio,

Froís, Luís

Moguntiae, 1599

VD16 F 3085

De Iis, Quæ Hoc Tempore tam Meaci, quam Fuscimi acciderunt. Cap. III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64472)

nulla re à fide quam suæ diuinæ Maiestati deberent, & ab officijs Christiani hominis præstandis, recessuros: nequaquam tamen se permissuros, vt Patres ibi manerent, quâdoquidem tota persecutio videretur conuersa in Patres Franciscanos: nec mora nostrorum in domo illa ad aliud valeret, quam ad augedam Regis indignationem in omnes Patres, omnesq; totius Iaponiæ Christianos. Quare neq; recta rationi consentaneum esse, propter particulare bonum paucorum, in apertum periculum conijcere omnes. Deniq; rationibus adiungentes preces, coegerunt Patres in suam descendere sententiam, sed ea conditione, vt quando certo constaret Taicosamam causa Euangelij Patres è medio tollere, ipsi quoq; vbiq; locorū essent, prodire in publicum possent & morti se offerre. Itaq; exemplo B. Pauli, qui in re non dissimili Damasci permisit se à fratribus in sporta demitti per muros, tandem domo egressi, equos ascenderunt, comitantibus illis Dominis, qui iter illud pedites, vestibus, quæ pallij loco sunt Iaponijs, breuiarijsq; in humeros reiectis, ingredi voluere Sacaium vsque: vnde post dies aliquot Ozacam reuertunt.

DE IIS, QVÆ HOC TEMPORE

tam Meaci, quam Fuscimi acciderunt.

C A P. III.



Organtinus simulatq; ex puero honorario Farimondoni cognouit mandatū Domini ipsius.

ipsius, Christianum quendam dedita opera amandauit Meacum, ut duos fratres nostros in illa Residentia degentes redderet certiores: cumque postero die, qui erat nonus Decembris, sub meridiem illuc peruenisset, peracerbum hunc nuntium eis attulit: verum illi pro iucundissimo exceperunt, seq; mutuo animantes in omnes futuros casus se communierunt, atque idem Iusto Vcundono, alijsque quibusdam Christianis significarunt; qui ilico ad ædes nostras aduolarunt, ut una cum fratribus tam honorificam mortem præstolarentur. Ac breui temporis spacio horum numerus accreuit. nam quam primū rumor inter Christianos percrebuit, mutuis exhortationibus accensi magna celeritate ad nos accurrere.

Interea quidam è nostris fratribus spiritu caritatis in proximum, cuius damnum plus eum premebat quam proprium, impulsus, prospiciensq; in huiusmodi casibus multa arcana prodi per scripta, & ideo posse multorum nobilium baptizatorum nomina patefieri, si ministri iustitiæ in domo literas aliquas reperissent, curauit diligenter omnes, quotquot inueniri poterant, ad nostros ab externis scriptas, quæriri & comburi. Paulo post nostri cognouerunt Gibonoscium vnum ex Aulæ gubernatoribus & administratorem Meaci, dicti, inferioris, vbi nostra est Residentia, custodes misisse ad obsidendam domum Patrum Franciscanorum, qui etiam in Meaco inferiore habitabant.

Dum hæc aguntur Meaci eodem die, qui fuit nonus Decembris, appellit P. Organtinus, cumq; tribus milliaribus tantum distaret Meaco, ex Christianorū consilio præmittit Paulum Amacusam exploraturū, quo

quo loco res essent. Paulus colloquio habito cum diuersis Christianis, redit ad Patrem, eodem loco ubi eum dereliquerat expectantem. commemorat, quid intellexerit, nempe iram Regis omnem potius in Franciscanos Patres quam in nostros directam: itaq; consultum fore, ut Reuerentia sua inibi non nihil cunctetur, donec magis liqueat rei exitus.

Atque hic rursus Christiani renouare cœperunt & preces & rationes, ut Pater ibi hæreret, non modo ob causam allatam, sed quia cōsiderare deberet, quantum ipsi eius opera in tali aduersitate indigerent, atq; ita varia media & opportunitates proponebant, quibus delitescere posset. At bonus Pater, qui nihil minus quā vitæ desiderio ardebat, omnes reiecit, dicens: Vel hæc noua tragœdia procuditur in caput nostrum, vel non. Si non, quid me potest abstertere, quo minus in apertum prodeam? Si verò in nos cuditur, si nos ad necem designat, an decet ut me abdā, ut velut mercenarius fugiam? longè sanè id abest à meo desiderio, quod non est aliud, quam ex pastoris Evangelici officio animā meam pro ouibus Christi ad gloriam Dei ponere. Deinde, si Rex omnino me querit ad necem, quæ potest tam retrusa esse cauerna in tota Iaponia, in qua non à rabie Taicolamæ inueniar? non ignoro hæc consilia vestra proficisci ex singulari caritatis affectu, quo in me flagritis; sed ideo satis mihi est, gratias magnas agere pro optima in me voluntate. Adiunxit & alias rationes, quibus probabat, iam aduenisse tempus, quo conueniret ad Dei gloriam, legis nostræ sanctissimæ honorem, & Reipub. Christianæ salutem, Patres tandem vexillum Christi expromere, ut pro prædicatoribus doctrinæ de cælo in ter-

in ter-

in terram allatae se palam ostentare: nec debere se ad hoc instituto aut vano vlllo metu, aut angustia retardari, cum hoc desiderium diuinæ Maiestati sit acceptissimum. Atque hac ratione P. Organtinus dictorum Christianorum animis exemit omnem cogitationem redimendi vitam suam, si forte daretur occasio: quoniam id non esset aliud, quam defugere martyrium, quod Dominus Deus noster pro summo beneficio illi offerret. Id nihilominus inter eos conuenit: non debere ipsum prius prodire in publicum, aut aliud quippiam palam moliri, quam de Regis voluntate certò & exploratè constaret: atque hac moderatione Christiani fuere contenti.

Eodem die Meacum aduenit Vfoius à Rege missus, vt nomina eorum Christianorum, qui Patribus Franciscanis fauerent, annotaret: nullaq; mora interposita inquisitionem instituit, & omnium Christianorum, quotquot Meaci erant, nomina descripsit: Quorum primus fuit Iustus Veundonus, qui nunc ibi sedem suam habet. Hoc perfecto, animaduertens aedibus dictorum Patrum adhibitos custodes à Gibonoscio, & non nostris: adiit ipse Gibonoscium, ei quædixit. Si custodes attributi sunt illis Patribus, ideo quod diuulgent legem suam; attribuantur & Patribus Societatis, quia eiusdem culpæ rei sunt: atque vt facilius id homini persuaderet, nomina quorundam principum virorum edidit, qui à nostris essent baptizati; affirmavitq; nostros in prædicandi, baptizandi que officio longè esse diligentiores, quàm Patres Philipinos. Duabus autem de causis Vfoius hanc rem vrsit. Prima erat, vt si in nostris aliqua culpa hæreret, minor appareret culpa (si modo culpa vlla erat) Pa-

truit

trum Franciscanorum. Altera erat, quia cum pater eius, protector eorum esset, videbat in magnum suum dedecus cessurū, si illi ob noxā aliquam castigarentur, quæ nullo modo in nostris castigata esset. Obtulit insuper illi omnium Christianorum catalogum; postulavitque ut omnibus custodes attribuerentur, ne Rex suæ incuriæ adscriberet, si forte quis odoratus scriptorum nominum causam fuga elaberetur. Diuina certe prouidentia factum est, ut Vfsioius prius nomina Christianorum in album referret, quā Gibonoscius certiore redderet: nam, cum ipse esset Meacensis gubernator, ægrè tulit, Vfsioium se non commonito, implicare se suæ gubernationi, eoque amplius, quod ipso esset inferior: itaque homini vehementer succensuit, utpote, quia res attingebat iurisdictionem. Itaque omnibus modis eius acta rescindere conatus est, ac pro imperio illi respondit: Nescis prorsus, quid loquāre; multo autem minus intelligis voluntatem Regis: nec enim Regi in mentem venit omnes Christianos trucidare; hoc enim esset ingentem hominum multitudinem è medio tollere. An tu certo cognoscere potes, qui sint Christiani, necne? tam multi enim hoc tempore occultè sunt Christiani, ut nec ego sciam, num tu sis Christianus, nec tu scias, num ego sim: itaque vide ne rem tam absurdam prosequare. Neque hic quieuit Gibonoscius, sed longius progressus subiecit. Et cur quæso in Catalogum tuum retulisti nomen huius? Iusti, scilicet, qui erat primus omnium: num res noua est, illum esse Christianū? an latet nos, nondum decenniū elapsū, cum Rex ipse Facatæ illi mandari iussit, ut eiuraret baptismum, & quo

quoniam non paruit, voluit illi vitam adimere, nisi propter officia varia Regi olim præstita vitam impetrasset, atque ideo tantum status eius in fiscum redactus est. Præterea, nonne constat Regem sæpius eum in signum beneuolentiæ admisisse in suum conspectum? Quid ergo noui adferes regi, si nuncies Iustum esse Christianum? Certè nūquam rem hanc tolerabo, nunquam subscribam tali consilio. Aedibus Patrum custodes adsignare non conuenit, quia sunt ædes interpretis suæ Excellentiæ, nunc agentis Nangasachi. Fateor, respondit Vfoius, ædes esse illius interpretis, sed semper in iisdem degunt alij Patres, qui diuulgant suam legem, atq; ideo illis idem fieri debet, quod Franciscanorum aedibus. Verum non defuerunt Gibonoscio multa, quæ in fauorem nostrum contra obiectaret, & ideo finem dicens, clarè ei indicauit, quandoquidem Taicosama sibi gubernationem vrbs Meacensis, & iustitiæ huius executionem commisisset, abiret vias suas. Scio enim, inquit, & probè intelligo, quid facto opus sit. His verbis auditis, nullo responso dato Vfoius totus confusus & pudefactus domum abiit.

Insequenti die, qui fuit decimus Decembris, Gibonoscius, accuratius, & animo minus obstinato expendens rem totam, existimauit custodes quoq; attribuendos domui nostræ, non tam pro iustitia, quàm pro ceremonia: licet enim præterito die, de ea re arguisset Vfoium, declarando Regis mentem, tamen ne suspectus videri posset in causa nostra, putauit ita faciendum. eam ob rem quendam nepotem sui Vicarij misit ad domum nostram, rogatum, quis in ea domo habitaret, & cuius curæ subiecta esset? Aduen-

tanti

tanti prodit obuiam vnus. Ego hic, cum alio quodam (is erat frater noster curam domus gerens) habito, quem queris? Voca, respondit ille, socium tuum: volo enim illi loqui. Venit frater; & hilari vultu, vt solet, illum salutauit. Tum iuuenis. Dominus, inquit, Vicarius ex mandato Gibonoscij iussit custodes huic domui apponi. Verum quia vultu hominis fidi prætefers, qui me nō sis fraudaturus, non videtur mihi op^o externis custodibus: tantum mandabo vicinis, vt eius curam habeant. Descripto autem fratris nostri, socijque, nomine, digressus imperauit vicinis, vt hanc domum custodirēt. Morabantur in ea quinq; de nostris; sed, Deo ita volente, vnus tantum ex ijs in scriptum relatus est. Nam quidam diuerterat in ædes vicinas: vbi, dum cum quibusdam nobilibus Christianis ardentem disputat de martyrio, eosq; dissolutis eorum in hoc argumento questionibus ad tam illustre certamen fortiores reddit, Deo omnium rerum prouisore ita disponente, in Catalogum militum Christi relatus non est. Alij item tres, tunc fortuito alijs distenti negotijs corona martyrij exclusi sunt. At vbi didicerunt duos ante nominatos in album relatos, non parum indoluere, quod tanta fœlicitate excidissent: ac vnus quidem sancta quadam inuidia stimulatus pro omnibus à P. Organtino postulauit, num expediret spontè adire gubernatorem, & nomen suum prode-
re. Et respondit Pater, patienter expectarent. causam enim, qua Rex moueretur ad hanc executionem, adhuc esse incertam & dubiam. Si autem res verteretur in confessione fidei facienda, non ipsos modo, sed vnum quemq; certatim ad brauium coronæ in stadio decursurum. At si ratione nauis Tozzanæ hæc tragœ-
C dia

dia excitata foret, maturiore consideratione optis futurum: cui responso dicti fratres acquieuerunt.

Vicini, vt mandato Vicarij facerent satis, custodes domui nostræ adhibuere: verum sicut languidè illa custodia erat imperata, ita seruata est languidius: nam cum interdiu vnum alterumue tantum, noctu verò paulo plures gladio & hasta armatos excubitores adhiberent, placidissimè tamen cum nostris egerunt.

REX hoc ipso die cum ageret Fuscini, eiq; præsto esset Gibonoscius, & Gemonogius ambo Meacenses gubernatores (superioris partis alter, alter inferioris) Fascegaua quoque cum filio Vfoio, alijque permulti: cœpit inuehi in vtrumq; gubernatorem ob nimiam licentiam in annuncianda lege Christiana, baptizandisque multis hominibus contra edictum suum à Patribus Philippinis & nostris vsurpatam. Ipsi verò, vt se purgarent, & extemplo vindicarent se contra Fascegauam & Vfoium, qui Regi inculcarant à nostris magnam hominum turbam sacris aquis expiatam, responderunt, id verum quidem esse de Patribus Franciscanis, sed non de Parribus Societatis: se, quoniam libertas tanta eis videretur insolita, dictos Franciscanos commonefecisse, licet frustra: eos respōdisse per Fascegauam facultatem prædicandi à sua Excellentia se impetrasse: itaque cum ille patrocinium illorum suscepisset, sibi quoq; visum fuisse hoc probabile, atque ita totum onus in Fascegauam transtulisse. Quod autem ad Patres Societatis attinet, aiebant, se certo scire, nihil eos contra suæ Excellentia edictum molitos. Studiosè quidem sæpenuerò se in illos inquisuisse, sed nihil admodum deprehendisse. In huius rei testimonium (licet esset falsum, tantumq; purgandi cau-

di causa prolatum) Gibonoscius produxit epistolam à Tarazauandono Governatore Nangasachano missam, in qua scribebat Patres Societatis in illis partibus in propaganda sua fide esse admodum parcos & quietos. Qua epistola audita, ostendit se nihil habere contra Patres in ijs regionibus degentes, credebaturq; P. Orgatinum esse, qui, ut Fascegaua & Vfoius affirmabant, contra legem suam deliquisset, & Tarazauandonus idē in dicta epistola innuebat his verbis: Quod ad me, inquit, attinet, omnē operam impendo, ne Euangelij cursus suum habeat processum. Vos autem cura ista vacui cursum illius non inhibetis. Verum Governatores, hoc postremum dictum, quod erat contra ipsos, non probarunt: probarunt autem, quod faciebat pro ipsis: atq; ita nos culpa omni liberando, omnem culpam (impiē vocantes culpam, studiū sanctum disseminandi diuinum Euangelium) in humeros Patrum Franciscanorum reiecere tum sui, ut dicebamus tuendi, Fascegauamq; & Vfoium accusandi causa, tum quia in accusationem dictorum Patrum coniurarant, ut è Iaponia pellerentur.

Causa autem hanc epistolam scribendi Tarazauandono hæc fuit. Superiori anno, cum versaretur in aula, & intelligeret Patres Franciscanos liberè prædicare & baptizare, visum erat ei ea de re cōmonefaciendum Regē; maximè, quod iā quidā parati essent ad eos accusandos; q̄ res nō poterat nō in damnū quoq; nostrū cedere. Et ideo ex amore, quo nos psequitur, conatus est periculum nobis impendēs auertere; & primū admonuit ipsos Patres, viderent, q̄d agerēt: deinde vidēs se nihil effecisse, dictā epistolam dedit ad Gibonosciū, ut data occasione is eam legeret Regi. Et ideo ea oblata Regi quoq; nūc prælegit.

Deinde vndecimo Decemb. hoc est, die sequenti, Rex, cū distineretur in spectandis sui palatij ædificijs, aduocauit Gibonosciū, eiq; mandauit, vt morte mul-
taret omnes Patres; qui respondit se promptè impe-
rata facturum, & sic recessit.

Tunc Iaponio cuidam, qui præsto aderat, in men-
tem venit, auiam quandam suam Christianam, nomi-
ne Mariam, huius rei reddere certiolem; veritus, ne
illa etiam è medio tolleretur (gentiles enim nullū dis-
crimen faciunt inter Patres & Christianos, sed quem-
que Christianum appellant Patrem) atq; ita Fuscimo,
vbi ipse erat, Meacum, vbi illa degebat, trium milliū
intervallo disiunctum, hanc exarauit epistolam.

Hodie, dū ædificia sua spectaret, Rex magno furore
imperauit, vt Patres omnes, nullo excepto, interime-
rentur. Miseret me tui, quæ Christiana es, & idcirco
volui tibi id hac epistola patefacere. Mulier fortis hoc
nuncio nihil turbata est, sed hilari vultu Deo gratias
egit, animoque inuictō se ad tam illustrem coronam
comparauit: ac vestes etiam quasdam, vna cum filiola
adoptiua decēni, nomine Gratia, (cui, ceu pia mater,
omnia bona optabat) seposuit, quibus decenter indui
posset, si quando agenda esset in crucē. Et certè illa, nō
modo ea in re animi sui robur demonstrauit, sed etiā
studiosè procurauit, vt desiderio effectus respōderet.
nam Christianis quibusdam ibi præsentibus dixit hæc
verba: Ego sum parata mori pro sancta nostra fide: ve-
ru quia fœmina sum (quæ à natura timidior est) haud
scio, num animum sim, aspectu nudæ crucis, abiectu-
ra, quare vos obnixè obtestor, ne lapsum talem in me
toleretis, sed etiam renitentē vi pertrahatis ad carnifi-
ces, vt cum reliquis martyr hac vita excedam.

Ea-

Eadem MARIA deinde periculum factura, num desiderium filiolarum Gratiae, quae optabat eandem subire aleam, esset solidum, & non puerilis potius ardor: dixit ei, se velle ipsam amandare ad suum Patrem (qui tunc in alia quadam vrbe degebat) vt extra omne periculum esset. Illa autem vberimè coepit lacrymari, dicens: Quid hoc est? nonne ego sum baptizata? Certe si Christiani omnes moriuntur, egone velim vivere? Ex quo respõso Maria nõ solum cognouit Gratiae constantiam, sed summam quoq; percepit consolationem. Ac certe cum paulo post a suo Patre reuocaretur, nõquã à Maria diuelli potuit. Tatum caelestis gratia efficit in animo etiã tenero, quãdo semel illũ occupauit.

Forte aderat Paulus Amacusa, cum hæ litteræ traderentur, ijsq; acceptis adiit alium quendam fratrem nostrum, hunc vt diximus colloquium instituẽtem de martyrio cum quibusdam nobilibus, eiq; remotis arbitris, in aurem dixit, quæ noua Fuscimo allata essent, ea nobilibus illis patefaceret, si putaret eos non conturbandos; sin secus, taceret. Tum ille: Mihi hæc cura incumbat: nam ita sensim rem instillabo illis, vt timori nullus sit futurus locus; nec restinguam ardorem sponte ardentium, sed potius adaugebo. Paulus verò abiens reuertit ad Patres, qui in alia quadam domo versabantur, eisq; eadem nunciauit. Quo facto, amplexus Patres fratresque non sine omnium lacrymis, abiit ad ædes nostras, quibus excubitores erant attributi: nec aliud ibi expectabatur, quam vt lictores aduolarent, & omnes ad necem raperentur. Interea P. Organtinus de omnibus certiorẽ reddendum putauit P. Viceprouincialem, cui scripsit in hunc modum: Epistola, quam ad R. V. nũc transmittimus, magnum

C ; & ge-

& generale gaudium, tum pro ipsa, tum pro Reuerendissimo Episcopo, tum pro omnibus Societatis hominibus denunciat. Heri sub noctem Fuscimo venerunt litteræ ad Mariam de Ciuan, à quodam eius nepore scriptæ, in quib. habebatur, illo ipso die Gibonoscio à Rege mandatum, vt omnes Patres interficeret. Paulus Amacusa insolita quadam lætitia exultans hoc nuncio cognito ingressus ædes nostras dixit: Tandem Patres & Fratres carissimi tēpus illuxit, pfundendi sanguinē pro illo Domino, qui amore nostri pfudit suū. Quo audito, magna cōsolatione cœpimus interioris hominis præparationi attēdere. Quoad exteriorē vero, exemimus ex arcis certas tunicas, pallia, & lineas vestes cum stolis, vt cū hoc habitu in theatrum, velut germani Societatis filij, & veri Christi serui, ac diuinæ legis prædicatores, p̄diremus. Tantaq; omnes incessit lætitia à Domino communicata, vt verbis eam nequeam exprimere. Ac sane agnoscimus hunc vnū esse effectum gratiæ, quā continuis orationib. & sacrificijs, quæ P. N. Generalis & R. V. hoc tempore in diuinæ Maiestatis gloriam pro hac prouincia fieri curauit, impetrauimus. Multo autem maior ad hoc gaudium nostrum facta est accessio, dum animaduertimus, omnes hos quoq; Christianos, tam paruos quam magnos paratos ad nos imitandos, & ponendam vitam pro illo, qui sua posita redemit omnes. Id modo verebatur (quod alij quidam dictitabant) ne apud Deum indigni palma tam gloriosa haberemur. Omnes autem excelluit verus ille athleta Christi Iustus Vcondonus: Aderant quoq; ibi alij generosi equites, vt filij Genofoin, qui est vnus è quatuor aulae præfectis; & minimus filius, nomine Constantinus, hucusq; à nobis non

bis non discessit. Alij præterea, & inter eos multi nobiles, continenter ad nos mittunt epistolas, & nuncios, promittentes se promptos ad succurrendū nobis, vti Patribus & Magistris suis, quando opus erit. Magnum huius feruoris in istis neophytis partim attribuimus sancto Sacramento Chrismatis, quo paucis ante diebus à Reuerendissimo Episcopo sunt cōsignati. Non possum hic silentio prætermittere petitionem Iacobi & Ioannis, qui opellam suam præstāt nobis inseruiendo sacris. Hi enim quia firmiter decreuerunt idem nobiscum vitæ discrimen adire, petiuerūt à me in societate nostrā prius admitti. Quib. respondi, si contingeret eos mecum occubere fortē eorū fore fœlicissimā: si non, me cū R. V. de illorum desiderio acturū. Hæc est summa epistolæ P. Organtini.

In regno Giamaco, quod vnitis diei interuallo abest Meaco, est vrbs Nara, in his regionibus percelebris, ob sectas diabolicas, quæ in ea florent. Ad huius vrbs Academiā mandato P. Viceprouincialis missus est è fratribus nostris Vincentius, vnus ex optimis concionatoribus & interpretibus huius prouinciæ, vt pleniorē ibi hauriret gentilitiorum errorum notitiā, ac deinde de omnibus concionatores nostros accuratius informaret, atque ita facilius mendacij magistrū omnes redarguerent. Dum verò in hoc studium incumbit, ecce affertur ad eum epistola, qua à fratre nostro quodam certior fit, si cū ceteris Patribus velit esse particeps martyrij, primo quoque tempore aduolet. Hoc nuncio cognito Vincentius licet à natura pusilli & angusti animi, mox sese collegit, ac nulla mora interposita omnia sua ita cōponit, vt prima luce sequentis diei præsto esse posset. Hospes id vidēs, qui

magno eum amore complectebatur, omnibus modis nititur & persuadere, ne Meacum ante se conferat, quàm exitū cognorūt tragœdiæ: temeritatis quippe magnæ esse se in fauces mortis immittere, quando facile declinari possunt.

Frater gratias homini egit, pro singulari in se amoris affectu: eumq; docuit, mori pro lege Christiana, quam annunciarēt, non modo non sibi vllum afferre fastidium, sed voluptatem animi tantam, vt beatū se reputaret, si pro ea sanguinem profundere possit: quoq; notior esset sua professio, hoc maiore se meritum ignominiam, si omnes alij de societate cum palma martyrij hac vita excederent, ipse vero solus in vita superesset & alicubi delitesceret. Atque ideò, si Rex prædicatores Euangelicos morte afficeret, se merito debere esse primum. Deniq; hospes, videns eum tam constātem in suo proposito, equum cum aliquot socijs, qui comitarentur, illi attribuit. Discessit itaque summo mane, cum animo tam confirmato pro Christo vitam profundendi, vt quotquot in itinere milites occurrerent, eos sui capiendi causā existimaret emissos. Denique cum ad villam Meaco proximam pervenisset, post actas mille gratias, socios cum equo ad hospitem remisit: iter deinde suum persecutus sub vesp̄eram duodecimi Decembris attigit Meacum, cumque recta per medios excubitores tendere vellet ad domum nostram, ab amicis impeditus est, & quasi vī deductus in ædes, in quibus degebat P. Organtinus.

Hoc eodem die nunciatum est Patribus Franciscanis, Regem in ipsos mortis dictasse sententiā: qui eo puncto temporis præclarè demonstrarunt, quantos in sanctæ religionis schola progressus fecissent: neque enim

enim solum non mœsto animo hunc funestum nuncium exceperè, sed ingenti gaudio cum quibusdam alijs Christianis ad mortem se compararunt. Quod melius intelligetur ex parte vna litterarum, quas Pater F. Petrus Baptista, Franciscanorum Commissarius Meaco dedit ad P. F. Augustinum agentem Nangasachi.

Circundati sumus, inquit, intus & foris custodibus, & sententia mortis in Christianos nostros lata est: & ideò nomina eorum annotata sunt. Primo die, quo custodes nobis attributi sunt, confessi sunt de peccatis: sic vt totam noctem frater Franciscus, & ego in audiendis confessionibus consumpserimus: nam ex primario quodam Christiano cognoueramus nos omnes postero die vita priuandos. Ante ortam lucem dixi sacrum Missæ, & communionem fratribus, alijsque quinquaginta Christianis porrexì: arbitratus eam esse extremam: deinde omnes nos præparauimus, accepta in manus cruce, ad ponendam vitam pro Christo. Eo die ante prandium, multi Iaponij aduenièrè, & per totam domum discurrere, & post eos quidam Gibonosij Gubernatoris Meacensis substitutus, educens secum Leonem, Paulum, Thomam, Venturam & Gabrielem, nostros Prædicatores, cosque domi suæ detinuit. Ignoro, quis exitus rei sit futurus. Aiunt, quod vel trucidabit nos, vel remittet ad Philippinas. Sed nos, gratia diuina adiuuante, paratiores sumus ad vitam deferendâ pro Christo, quam ad repedandum in Philippinas, etsi ego tanto bono dignus non sim. Frater noster F. Martinus eiusdem est animi & spiritus. Sit Deus benedictus.

C s

270.